

De GPS Killings

Ook verschenen bij CD publishers

- 2014 *Rick Be Quick* - J.B. te Boekhorst
- 2014 *De Jacht op de Kerstschat* - J.B. te Boekhorst
- 2015 *The Christmas Treasure Hunt* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Jackpot* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Wraak* - Claudia Abando
- 2017 *Avontuur in de Sneeuw* - J.B. te Boekhorst
- 2017 *Bedrog* - Liesbeth te Boekhorst
- 2017 *Littel Jill* - J.B. te Boekhorst
- 2018 *Het Raam* - Liesbeth te Boekhorst
- 2019 *Corridor* - J.B. te Boekhorst
- 2019 *Little Jill* - J.B. te Boekhorst
- 2022 *De Inbraak van de Eeuw* - J.B. te Boekhorst

© 2024 J.B. te Boekhorst

Omslagontwerp: Duncan Jeurlink, CD publishers

Coverfoto: Joseph Barrientos, www.unsplash.com

Binnenwerk: CD publishers, Zutphen

isbn 978 90 832 972 24

isbn 978 90 832 972 17 (Eboek)

nur 330

www.cdpublishers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

J.B. te Boekhorst

**DE GPS
KILLINGS**

 publishers

1

Henri Smeijel
Dinsdag 5 maart

Om zich niet helemaal een gevangene te voelen reisde Henri Smeijel elke eerste dinsdag van de maand per trein naar zijn werk. Ida, zijn vrouw, bracht hem dan met de auto naar Station Dordrecht waar zijn drie beveiligers onopvallend op hem wachtten. Hij kocht elke keer zelf zijn kaartje voor de eerste klas, maar bleef meestal hangen op het balkon. Bij een naar beneden gedraaid raam trok hij dan gretig aan een sigaret. Hij genoot van het korte moment van vrijheid. Tijdens al die keren dat hij dit deed kreeg hij negatieve opmerkingen van politieke tegenstanders naar zijn hoofd geslingerd. ‘Dat was weer een linkse fanatiekeling,’ zei hij dan berustend, in de wetenschap dat hij ook aanhangers had.

De rit naar Rotterdam duurde slechts veertien minuten. Van het Centraal Station reed hij met drie geblindeerde auto’s naar Den Haag op weg naar zijn werk op het Binnenhof. Terug reisde hij nooit met de trein. Hij had het een keer geprobeerd, maar zijn beveiligers waren te druk geweest met boze en te enthousiaste burgers van hem af te houden.

Ook op dinsdag 5 maart stond hij bij de voordeur op zijn vrouw te wachten, een volkoren boterham met kaas in de hand. Het was een zonnige dag, een paar mistwolken hingen laag boven de weilanden. Met een rustig gangetje reed Ida hem naar het centrum van Dordrecht. Bij het station aangekomen zag hij de drie mannen al naar hem uitkijken. Zonder de indruk te wekken dat hij ze kende liep hij naar de ticketbalie, legde een briefje van vijf neer en liet twintig cent liggen. Zoals altijd controleerde René al het perron. Via oortjes stond hij in contact met de twee andere beveiligers. Zodra de intercity stopte op perron 2 liep Henri naar de trein. Steeds weer exact om 8.32 uur. Een van de beveiligers, Louis, versnelde zijn pas om Henri bij te houden, en Anton paste zich achter hen aan. Precies op het moment dat de trein met piepende remmen tot stilstand kwam, stond Henri klaar om in te stappen. Achteraan sluitend bleef Smeijel direct met de sigaret in zijn hand in het halletje achter, tot ergernis van zijn drie beveiligers. Binnen een minuut kwam de trein langzaam op gang. In het halletje stond alleen een jonge vrouw met haar

kinderwagen. Voorovergebogen naar haar baby had zij geen oog voor de politicus. Henri twijfelde of hij de sigaret zou opsteken. Zijn verlangen naar nicotine bleek te groot. Hij besloot de sigaret zoveel mogelijk buiten het raam te houden zodat de kleine er geen last van had.

Vanaf het afscheid van Ida tot aan de wandeling naar het halletje was er niemand die hem had begroet of aangeklampt. Zou zijn facelift en zijn geverfde haar dan toch een positief effect hebben? Niemand die hem herkende? Het kon weleens een mooie dag worden, de laaghangende mist was zo goed als verdwenen. De trein maakte aanstalten om na de Nieuwe Maas richting Rotterdam echt vaart te maken. Op de brug draaide hij zich meestal om zodat hij de windvlaag die met de passerende trein meereisde geen vat op hem kreeg. Vandaag voelde hij zich goed. Hij hoorde al het repeterende geluid dat de tegemoetkomende intercity op de metalen bielzen van de brug maakte. Het raam was voldoende open om de rook naar boven te laten kringelen. Met de ogen dicht keek hij richting de zon en voelde de koele ochtendbries op zijn gezicht. Hij had zin in de nieuwe dag. Een ogenblik lang was hij helemaal afgesloten van zijn omgeving. Hij genoot van zijn moment van vrijheid. Even geen beveiliging of bedreiging. Gedachten ver weg. Hij stond daar met een glimlach op zijn gezicht

Net toen hij op het punt stond een trekje te nemen en zijn gezicht naar zijn sigaret bewoog hoorde iedereen op het balkon een harde knal en viel Henri achterover.

De vrouw achter hem werd bijna gescalpeerd. Gelukkig stond ze nog steeds voorover gebukt om haar kind in de kinderwagen op zijn gemak te stellen. De kogel ketste boven op haar schedel. Ze dacht dat iemand haar een tik gaf, keek op en zag allemaal hersenresten op de gezichten van de drie mannen om haar heen. Ze viel flauw toen ze het gapende gat in het hoofd van de man voor haar zag.

2

Mick Harris
Donderdag 2 mei

De buitenproportionele, zwarte SUV, type Chevrolet Suburban reed precies tachtig kilometer per uur. Zo'n auto die door de FBI gebruikt wordt. Een opvallend onopvallende wagen. In dit geval zat de directeur Operatiën van de AIVD, de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, achter de geblindeerde ramen. Op deze wegen door de dichtbegroeide bossen van de Veluwe gold een maximumsnelheid van zestig kilometer per uur. Net genoeg tijd om voor herten en everzwijnen te remmen. Hoewel de zwaar bepantserde Suburban eerder door een boom heen zou rijden dan erdoor tegengehouden worden, vervolgde het zwarte monster stoïcijns met een te hoge snelheid zijn weg, geen rekening houdend met wild of groen. De directeur had haast. Sinds de moord op de bekende rechtse politicus had hij inmiddels drie ministers op zijn nek: Justitie, Binnenlandse Zaken en nu ook Buitenlandse Zaken.

De chauffeur remde, de zware SUV gleed een paar meter door op het rulle zandpad. Voordat de directeur uit kon stappen werd de deur al voor hem door de chauffeur geopend en liep de man met de pet richting het kleine witte huis onder het rieten dak. Voor de donkerrode deur met het puntige afdakje bleef de chauffeur met een vragende blik staan: geen bel. Wel een deur in twee helften. Iets te enthousiast sloeg de chauffeur met een vuist op het hout van het bovenste deel. Met een pijnlijk gezicht wreef hij over zijn knokkels. Terwijl hij na bijna een halve minuut zijn hand nogmaals ophief om te kloppen was er een geluid achter de deur te horen. Uiteindelijk werd een schuif verschoven.

Een slaperig gezicht keek door de deuropening.

'Ja?'

'Dag mijnheer Harris. Mag ik Mick zeggen?'

'Wat jij wil.' Mick wreef in zijn ogen. 'Het moet wel heel belangrijk zijn als iemand zoveel moeite doet om me te vinden. Niemand kent deze plek, en jij bent de eerste die aan de deur staat.'

Directeur Hanks keek de man aan. De eerste indruk was niet overwegend positief. De man voor hem zou een indrukwekkende staat van dienst

hebben. Wat hij zag was een duf kijkend persoon in een donkerblauwe joggingbroek en een wit vervuild T-shirt met op harthoogte een rode leeuw, het jaartal 1975 en een verkleurde ster eronder. Normaal gesproken zou je bij die slaperige ogen een verwarde haardos verwachten. Sinds Afghanistan had hij die allang niet meer. Harris was compleet kaal. Het moest een ziekte zijn, of hij kon zich heel goed scheren. Hanks zag geen aanzet, of stoppels haar. Wel een ongeschoren gezicht met een roodbruin hoofd. Vakantie? Of had hij zich al in de vroege ochtend druk gemaakt, alhoewel hij er niet zo uitzag. De afgelopen dagen was het in Nederland slecht weer geweest, daar had hij die gezonde kleur niet van gekregen. Hanks bedacht dat hij al te lang stil was.

‘Laat ik me even voorstellen. Ik ben Hanks van de AIVD en ik wil u wat vragen.’

‘Kom dan maar binnen. Ik zal het onderste deel van de deur openen. Je reisgenoot blijft in de auto?’ Mick probeerde beleefd te blijven.

‘Ja, die past op de wagen.’ De directeur keek achterom naar de auto, waarin de chauffeur inmiddels had plaatsgenomen.

Nog voordat Hanks naar binnen liep, sprintten er twee pikzwarte katers naar buiten. ‘O, had ik die tegen moeten houden?’

‘Nee,’ zei Harris. ‘Ze hebben niet zo vaak de kans om naar buiten te rennen. Als ze honger krijgen komen ze vanzelf weer binnen.’

Hanks volgde Harris.

‘Het spijt me, ik heb op dit moment slechts één fauteuil tot mijn beschikking, de andere is bij de meubelmaker. Die mag er net zolang overdoen als hij denkt nodig te hebben. Ik heb geen haast. Voor mij is één makkelijke stoel voldoende. Laten we aan tafel gaan zitten. Bier?’ Mick lette op de reactie van de directeur.

‘Nee, dank u. Maar als u koffie heeft doet u mij een groot plezier.’

‘Ik zal het apparaat aanzetten.’

Hanks keek om zich heen. In de bijna lege ruimte hingen slechts enkele foto’s aan de muur. Hij liep erop af en stopte zo nu en dan om quasi-gelukkig te kijken. Op een prikbord zag hij twee foto’s van een jonge Mick, met lang haar, en een man die waarschijnlijk zijn vader was. Op de ene foto stond de jongen met een geweer in de hand en richtte hij zijn loop naar de kijker. Op de andere keek de vader van Mick over de loop en zag je net het hoofd van de zoon boven een rand uitkomen. Hij leek zijn adem in te houden. Het was zo’n typische foto die je op de kermis bij de schiettent maakte. Voor veel jongens de eerste kennismaking met een geweer.

Hanks vroeg zich af of dat ook voor Harris gold. Hij schoof aan aan de kale hardhouten tafel, zonder kleed, zonder asbak, maar wel met een grote vaas wilde bloemen.

‘Vertel, wat brengt je hier?’

‘Zoals ik al zei ben ik directeur bij de AIVD, en op dit moment zitten we met een internationaal probleem.’

‘En dat moet ik oplossen?’

‘Niet zo snel, Mick. Heeft u gehoord van de moord op Hendrikus Schmeichel?’

‘De politicus?’

‘Ja, de man die zich de laatste tijd Henri Smeijel noemde. Waarom, weet niemand.’

‘Ah, dan heeft zijn facelift niet veel geholpen.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Nou, dat de moordenaar hem toch heeft herkend.’

‘Ik weet niet of de heer Schmeichel onherkenbaar probeerde te zijn, misschien iets jonger.’

‘Hoe dan ook, hij verblijft nu op de eeuwige jachtvelden,’ zei Mick.

Hanks overwoog hoe hij verder zou gaan. Hij kreeg geen hoogte van deze Mick. ‘Uw naam kwam ter sprake in het overleg met drie ministers.’

Mick keek op, zijn ogen iets groter dan normaal. Hij wreef zich over zijn kale hoofd. ‘Drie nog wel.’

‘Voor iemand die zo’n beetje alle militaire onderscheidingen heeft ontvangen hoeft u niet zo bescheiden te doen.’

‘Ik dacht dat ik bekend was bij slechts één minister, die van Defensie.’

‘Zeker niet. Ik heb begrepen dat u de Nederlandse Chris Kyle bent.’

‘Dat is te veel eer. Zoveel streepjes heb ik niet op mijn kolf.’

Hanks bleef doorpraten: ‘De keren dat u de media heeft gehaald zijn inmiddels ontelbaar. U bent in ieder geval geen onbekende bij de verschillende ministeries.’

‘Heel fijn allemaal, maar waarom ben je hier?’

‘Na de moord op Schmeichel zijn er inmiddels nog twee moorden gepleegd. Niet in Nederland, wel op min of meer dezelfde manier. De slachtoffers zijn allemaal door hun voorhoofd geschoten.’

‘En nu dacht je, die Mick heeft negen jaar lang mensen door het hoofd geschoten in Afghanistan, dan zal hij het wel hebben gedaan.’

‘Eerlijk gezegd ging die gedachte door het hoofd van een van de minis-

ters, maar we hebben uw alibi's gecheckt. Dat was tegen het zere been van de minister van Defensie, u begrijpt; we willen zoveel mogelijk uitsluiten.'

'Begrijp ik. En nu?'

'Bent u bekend met die andere twee moorden?'

'Nee. Ik weet niet welke twee je bedoelt van al die moorden die dagelijks het nieuws halen.'

'Heel in het kort. Na de moord op Schmeichel zijn een Japanse zanger en een Franse acteur om het leven gebracht.'

'Nou dat is dan toevallig,' zei Mick. 'Over die twee heb ik wel iets gelezen. En ik moet bekennen dat ik het gedaan zou kunnen hebben. Ze waren met extreme precisie uitgevoerd, en wat ik heb onthouden is dat er geen dader voor of na de moord is gezien. Men vermoedt dat de schutter op een andere plek zijn plan heeft uitgevoerd.'

'Precies. Na de moord op Schmeichel is een team van dertig rechercheurs samengesteld. Nu, na bijna twee maanden, weten ze nog steeds niet wie er achter de moord zit. De meest recente aanslag, die op de Franse acteur, is begin april gepleegd.'

'Aha, en nu wil je aan mij vragen of ik deze zaak eventjes oplos.'

'Eigenlijk wel, ja.'

'Als je toch mijn antecedenten hebt blootgelegd, dan weet je dat ik na Afghanistan sporadisch in actie kom, en slechts om vermiste of ontvoerde kinderen op te sporen. Eerlijk gezegd adviseert mijn psychiater me om slechts een paar opdrachten per jaar te doen. Daar hou ik me niet altijd aan. Je begrijpt dat zo'n grote opdracht veel van me vergt. Ik neem aan dat je onderzoek naar me hebt gedaan en weet waarom ik gestopt ben bij de landmacht. En... niet minder belangrijk, dat ik niet meer in opdracht van de Nederlandse overheid werk.'

'O, hoe dat zo?' Hanks deed net of hij dat niet wist.

Mick reageerde niet en praatte verder. 'En dat ik geen rechercheur ben die op zoek is naar moordenaars. Ik probeer een zo anoniem mogelijke detective te zijn.'

'Dan bent u daar niet zo goed in geslaagd. Ik begrijp dat er opvallend vaak ontvoerders in uw zaken zijn geweest die op onfortuinlijke wijze om het leven zijn gekomen nadat u het kind had ontdekt.'

'Dat klopt. Het zijn meestal emotionele beslissingen van mensen die op een dag besluiten een kind te ontvoeren. Emotie en beperkte intelligentie zijn niet de juiste combinatie om een ontvoering te laten slagen. Die

mensen vallen regelmatig van schrik van een gebouw als ze zijn ontdekt. Je kunt het mij niet in de schoenen schuiven als iemand voor een auto loopt of niet kan zwemmen.’

‘Nee, nee. En daar wil ik het nu ook niet over hebben. Het gaat ons erom, en dan praat ik mede namens de Nationaal Coördinator Terro-
rismebestrijding en Veiligheid, dat deze zaak snel en discreet wordt opge-
lost. Daarom mijn vraag of u deze taak op u wilt nemen.’

‘Dus de Nederlandse politie, de AIVD en de NCTV zijn geen stap ver-
der gekomen in deze zaak. Waarom denk je dat ik het kan oplossen?’

‘Omdat u in het hoofd van de dader kunt kruipen.’

‘Mag ik je erop wijzen dat niet alle schutters hetzelfde denken of dezelf-
de ambitie hebben. Ik deed het voor mijn vaderland, en omdat ik toeval-
lig een onbeweeglijke hand heb, uren stil kan zitten en het leuk vind om
vanaf een onmogelijke afstand een object te raken. Eerlijk gezegd ben ik
er niet trots op dat ik zoveel doden op mijn naam heb staan. Deze schutter
heeft waarschijnlijk een andere motivatie.’

‘Ja, en ik hoop dat u die voor ons kunt ontdekken.’

‘Mag ik daar over nadenken?’ vroeg Mick die al een beslissing had ge-
nomen, maar de zelfingenomen directeur een tijdje wilde laten bungelen.

‘Ja, natuurlijk.’

‘En mocht ik het doen, mag ik dan mijn eisen stellen?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Nou, bijvoorbeeld dat ik zelf een team samenstel. Je verwacht toch niet
dat ik het in mijn eentje kan oplossen?’

‘Aan hoeveel mensen zit u te denken?’

‘Vier mensen minimaal. Twee mannen en twee vrouwen. Met deze per-
sonen heb ik veel gewerkt de afgelopen jaren. Als je je huiswerk echt goed
had gedaan, had je geweten dat ik alleen succes kan garanderen als zij in
mijn team zitten.’

‘Wat zijn hun taken?’

‘Clark en Miranda zijn daar waar ik ben. John en Amy zitten op kan-
toor in Den Haag. Zij zoeken alles voor me uit, research heet dat tegen-
woordig. Clark en Miranda zijn mijn extra paar ogen, en als het moet,
vuisten.’

‘Dat hoeft geen probleem te zijn. Wanneer kan ik uw antwoord ver-
wachten?’

‘Morgen, of anders een paar dagen later.’